

ѣденіе; но за водни-тѣ ѣстыа да употребляваме лъжица-та, а за други-тѣ вилашка-та.

Грозно е да ближимъ прѣсти-тѣ си или да ги отрываме съ хлѣбъ, и сетиѣ да го ѣдемъ, или да избърсваме съ него поливкѣ-тѣ на талерки-тѣ.

Не трѣба да духаме ѣстыа та за истудяване.

Кости-тѣ (Кокали-тѣ), кори-тѣ и кожи-тѣ отъ овоціа-та и д. т., трѣба да ги земаме отъ уста-та си шъ рѣце и да ги слагаме на талеркѣ-тѣ на една страна.

Не трѣба да ѣдемъ нито много полека, нито много бързи и лакомо, но умѣренно, за да не до-тѣгваме на други-тѣ.

Дораѣ не глътнемъ единъ кѣшей (залгѣ) да не земаме други; и кѣшен-тѣ да не сѣ толковъ гелѣни, дѣто да ни испљаватъ уста-та.

Като дѣячимъ, да не си удраме устни-тѣ и да мласкаме.

Не трѣба да душимъ ѣстые-то, кое-то ще ѣдемъ.

Неприлично е да принасяме други му онова, което е на талеркѣ-тѣ ны и отъ което ный сме хапнали (вкусали). И това е пакъ грозно, да принасяме другому чашѣ-тѣ, която ный сме напили, или хлѣба, що сме нахапали, или ножа съ вилашкѣ-тѣ, които сме употребили.

Още е по-грозно, ако съ ножа и вилашкѣ-тѣ, или съ лъжицѣ-тѣ, които сме употребили, земимъ иѣщо отъ общо-то блюдо, или отъ талер-